

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ

Αν δεν ξέρατε τίποτα για τα ορφανά Μποντλέρ και τα βλέπατε να κάθονται στη Δαμόκλειο Αποβάθρα, πάνω στις βαλίτσες τους, θα φανταζόσασταν ότι ήταν έτοιμα να ζήσουν μια μεγάλη περιπέτεια. Τα τρία παιδιά είχαν μόλις αποβιβαστεί από το Αλλοπρόσαλλο Φέρι, με το οποίο είχαν διασχίσει τη Λίμνη των Δακρύων για να πάνε να ζήσουν με τη θεία τους τη Ζοζεφίν, και υπό κανονικές συνθήκες κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι όλα θα πήγαιναν μια χαρά.

Αν λοιπόν φανταζόσασταν κάτι τέτοιο, φυσικά θα κάνατε τραγικό λάθος. Παρόλο που η Βάιολετ, ο Κλάους και η Σάνι Μποντλέρ ήταν έτοιμοι να ζήσουν συναρπαστικές και αξέχαστες στιγμές, σίγουρα δεν θα ήταν σαν εκείνες τις συναρπαστικές και

αξέχαστες στιγμές όπως το να σου λένε τη μοίρα σου ή το να πηγαίνεις στο ροντέο. Οι στιγμές που θα ζούσαν θα ήταν συναρπαστικές και αξέχαστες όπως το να σε κυνηγάει ένας λυκάνθρωπος μέσα σ' χωράφι γεμάτο αγκάθια και χωρίς να υπάρχει κανένας για να σε βοηθήσει. Αν θέλετε λοιπόν να διαβάσετε μια ιστορία γεμάτη με συναρπαστικά ευχάριστες στιγμές, λυπάμαι αλλά πρέπει να σας ενημερώσω ότι σίγουρα κρατάτε το λάθος βιβλίο, γιατί οι Μποντλέρ, στη διάρκεια της ζωφερής και αξιοθρήνητης ζωής τους, ζουν ελάχιστες καλές στιγμές. Η ατυχία τους είναι κάτι το αδιανόητο. Είναι τόσο μεγάλη που δυσκολεύομαι ακόμα και να την περιγράψω. Επομένως, αν δεν θέλετε να διαβάσετε μια τραγική και θλιβερή ιστορία, αυτή είναι η τελευταία σας ευκαιρία ν' αφήσετε το βιβλίο στην άκρη, γιατί οι ατυχίες των ορφανών Μποντλέρ ξεκινούν στην επόμενη κιόλας παράγραφο.

«Κοιτάξτε τι σας έφερα», είπε ο κύριος Πόε χαμογελώντας πλατιά και κρατώντας ένα χάρτινο σακουλάκι στα χέρια του. «Μέντες!»

Ο κύριος Πόε ήταν τραπεζίτης και του είχαν αναθέσει τις υποθέσεις των ορφανών Μποντλέρ μετά τον θάνατο των γονιών τους. Ο κύριος Πόε ήταν καλοσυνάτος, όμως σ' αυτόν τον κόσμο δεν αρκεί να είσαι καλοσυνάτος, κυρίως αν σου έχουν αναθέσει την ευθύνη να κρατάς παιδιά μακριά από κινδύνους. Ο κύριος Πόε γνώριζε τα παιδιά από τότε που είχαν γεννηθεί, όμως δεν θυμόταν ότι ήταν αλλεργικά στις μέντες.

«Ευχαριστούμε, κύριε Πόε», είπε η Βάιολετ, πήρε το σακουλάκι κι έβαλε μέσα το χέρι της.

Όπως οι περισσότερες δεκατετράχρονες, έτσι και η Βάιολετ είχε πολύ καλούς τρόπους για να του πει ότι αν έτρωγε έστω και μια μέντα θα γέμιζε κόκκινα εξανθήματα που θα τη φαγούριζαν για αρκετές ώρες. Εξάλλου δεν του έδωσε μεγάλη προσοχή γιατί την απασχολούσε η σκέψη για μια καινούρια εφεύρεση. Όποιος ήξερε τη Βάιολετ ήξερε και ότι όταν έδενε τα μαλλιά της με μια κορδέλα για να μην πέφτουν στα μάτια της, όπως εκείνη τη στιγμή, οι σκέψεις της ήταν γεμάτες

τροχούς, τροχαλίες, μοχλούς και άλλα εξαρτήματα απαραίτητα στις εφευρέσεις. Εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή σκεφτόταν πώς θα μπορούσε να βελτιώσει τη μηχανή του Αλλοπρόσαλλου Φέρι ώστε να μην ξερνάει καπνό στον γκρίζο ουρανό.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας», είπε χαμογελώντας στον κύριο Πόε ο Κλάους, το μεσαίο παιδί της οικογένειας Μποντλέρ, ενώ σκεφτόταν ότι, αν έγλειφε έστω και μια μέντα, η γλώσσα του θα πρηζόταν και δεν θα μπορούσε να μιλήσει καθαρά.

Έβγαλε τα γυαλιά του και σκέφτηκε ότι θα προτιμούσε ένα βιβλίο ή μια εφημερίδα. Ο Κλάους ήταν βιβλιοφάγος. Είχε μάθει για την αλλεργία του όταν ήταν οκτώ χρονών, σε ένα πάρτι γενεθλίων, κι είχε διαβάσει όλα τα βιβλία των γονιών του για τις αλλεργίες. Τέσσερα χρόνια αργότερα ήξερε απέξω όλες τις χημικές φόρμουλες που προκαλούσαν το πρήξιμο της γλώσσας του.

«Γία!» έσκουξε η Σάνι.

Το μικρότερο παιδί της οικογένειας Μποντλέρ ήταν μωρό και, όπως πολλά μωρά, τις περισσότερες

φορές μιλούσε με λέξεις που ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς. Με το «Γία!» μάλλον εννοούσε κάτι σαν: «Δεν έχω φάει ποτέ μέντες γιατί κάτι μου λέει ότι θα μου προκαλέσουν αλλεργία, όπως στ' αδέρφια μου», δυσκολευόταν όμως να το πει. Μπορεί και να εννοούσε κάτι σαν: «Θα ήθελα πολύ να δαγκώσω μια μέντα, γιατί μου αρέσει να δαγκώνω πράγματα με τα τέσσερα κοφτερά δόντια μου, όμως δεν θέλω να έχω αλλεργικές αντιδράσεις».

«Μπορείτε να τις φάτε στη διάρκεια της διαδρομής με το ταξί μέχρι το σπίτι της κυρίας Άγγουιστλ», είπε ο κύριος Πόε κι έβηξε στο άσπρο μαντίλι του.

Ο κύριος Πόε έδειχνε πάντοτε κρυωμένος και τα ορφανά Μποντλέρ είχαν συνηθίσει να τον ακούνε να μιλάει ανάμεσα σε κρίσεις βήχα κι άσθματος.

«Ζητά συγγνώμη που δεν ήρθε να σας συναντήσει στην αποβάθρα αλλά μου είπε ότι φοβάται».

«Μα γιατί να φοβάται την αποβάθρα;» ρώτησε ο Κλάους κοιτάζοντας τις ξύλινες εξέδρες και τα ιστοιόφρα γύρω του.